

- 1 ה"שמש", וה"שמש" מעיין בקיצור שולחן-ערוך, ואומר ל"גבאי" כיצד עליו להתנהג, ועל-ידי-זה נשלם
2 הענין ד"ושכנתי בתוכם"⁸⁸, כך, שכולם מרוצים...
- 3 (כבוד-קדושת אדמו"ר שליט"א סיים בבת-שחוק:): חוץ מהקדוש-ברוך-הוא...
- 4 [למה באמת הקדוש-ברוך-הוא לא מרוצה? מה חסר להקדוש-ברוך-הוא בעולמו - הרי להקדוש-
5 ברוך-הוא לא חסר דבר, ואם כן, למה לא יהיה מרוצה?!
- 6 אך על זה אומר הקדוש-ברוך-הוא: לי אמנם לא חסר דבר, אבל משה רבינו מתפלל (כדברי המדרש⁸⁹
7 על הפסוק⁹⁰ "תפלה למשה") ואומר שישנה "מדינה פלונית שהיא חריבה", ומוסיף: "והיא שלך"!
8 ולכאורה אינו מובן: מהי ההוספה של משה להסביר להקדוש-ברוך-הוא "והיא שלך", ולא די בכך
9 שאומר ש"מדינה פלונית חריבה"?!
10 והביאור בזה:
- 11 העובדה ש"מדינה פלונית חריבה" כשלעצמה - הנה כפי שמסתכלים על העולם מלמעלה, יכול להיות
12 "חשבון" שאין זה ענין של חורבן.
- 13 כאשר "רבי" יושב בבית האסורים, הנה כפי שמסתכלים על זה מלמעלה, יכול להיות שזהו דבר טוב
14 - כי בהיותו במצב כזה, לא מבלבלים אותו עם עניני העולם; הוא עומד בתנועה של מסירות-נפש,
15 למעלה מטעם ודעת של "רבי", ובמילא, יתכן שאין זה בבחינת "מדינה חריבה", אלא זהו מצב של
16 תכלית השלימות, ועל-דרך מאמר רז"ל⁹¹ ה"זית אינו מוציא שמנו אלא על-ידי כתיחה".
- 17 אבל כשמדובר אודות ה"מדינה" - הנה כאשר הרבי יושב בבית האסורים, אזי נעשית המדינה
18 "חריבה"!
19 וכאשר הקדוש-ברוך-הוא אומר למשה: "ואעשה אותך לגוי גדול"⁹² - לא מסכים משה על זה; אם
20 ה"מדינה חריבה" - לא חפץ משה שיעשו אותו "לגוי גדול".
- 21 אך על זה טוען הקדוש-ברוך-הוא למשה: "כי שחת עמך"⁶⁰, היינו, שהסיבה לכך שיש "מדינה
22 חריבה" היא בגלל "עמך", ומה אני (הקדוש-ברוך-הוא) קשור לזה?!
- 23 ועל זה משיב משה להקדוש-ברוך-הוא: "והיא שלך"! - הכל נובע ממך! ... וראיה לדבר, מדברי
24 הגמרא במסכת סוכה⁹³ שהיצר הרע הוא אחד הדברים ש"מתחרט עליהן הקדוש-ברוך-הוא שבראם ..
25 דכתיב⁹⁴ ואשר הרעותי", שהרי ברור הדבר ש"רצוננו"⁹⁵... לעשות רצונך, ומי מעכב, שאור שבעיסה"⁹⁶,
26 ואם כן, למה הוצרך הקדוש-ברוך-הוא לברוא את ה"שאור"? - מוטב אילו היה רק "מצה", ולא היה
27 "חמץ".]
- 28 הקדוש-ברוך-הוא רוצה אמנם שיהיה הענין של הבנה והשגה, אבל לכל-לראש צריך להיות ענין
29 המסירות-נפש, ולאחרי-זה יש "לרתום" ("איינשפאנען") גם את השכל לעניני טוב וקדושה, אבל באופן
30 שמקבל את מסקנת השכל רק כאשר היא בהתאם לתנועת המסירות-נפש, ואילו כאשר מסקנת השכל היא
31 להיפך מתנועת המסירות-נפש, הרי זה סימן שהוא אוחו עור ב"קושיא", ועדיין לא הגיע ל"תירוף",
32 ובמילא, עליו להסתגר ב"מערה", להתנתק מעניני העולם, ועל-ידי-זה יגיע לה"תירוף", כפי שמצינו אצל
33 רשב"י⁹⁷.

(88) תרומה כה, ח.

(89) מדרש תהלים (שוח"ט) ויל"ש עה"פ (רמו תתמא).

(90) תהלים צ, א.

(91) מנחות נג, סע"ב. וראה שמו"ר רפ"ו (וראה גם לקמן

סכ"ו).

(92) תשא לב, יוד. שלח יד, יב.

(93) נב, ב.

(94) מיכה ד, ו.

(95) כ"ק אדמו"ר שליט"א דיבר בקול חנוק מבכי (המוז"ק).

(96) ברכות יז, א.

(97) שבת לג, ב (וראה גם לקמן סכ"ז).